

1962

KOVAS

Nr. 3

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Lakštingalėlė — Stasė Slavinskiėnė	3
Kaip praleisime Gavėnią?	4
Dovana už kūrybą — Pušėlė	5
Malda — V. Šmaižienė	7
Vėjas ir jo vaikai — Ingrida Stasaitė	8
Geroji širdis — Vanda Frankienė	10
Pienė — Albina Kašiubienė	11
Aš ne kukulė — Linvydas Inga	13
Sugrižk, pavasarėli! — V. Šimaitis	15
Žvirbliuko nuotykis	16
Antanukas keliauja — A. Bendorius	18
Linksmiau	19
Miela motinėle, kur gi esi tu? — M. Ramūnienė	20
Algis ir Alytė	24
Paslėpti paveikslai	25
Truputį pagalvok	26
Pelėdos galvosūkis	27
Pas skaitytojus	28
Mūsų kūryba	29
Galvosūkių atsakymai	30
Laiškai "Eglutei"	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

KOVAS
1962

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ",
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 32.
Ses. M. Kristina — 3, 6, 12, 14,
25.
"Žvaigždės" klišės — 4, 7.
M. Stasaitė — 8, 9.
P. Osmolskis — 11, 15.
A. Simutyte — 16-17.
M. Eidukevičiūtė — 21, 23.
E. Imbrasaitė — 24.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press
Putnam, Connecticut

LAKŠTINGALĖLĖ

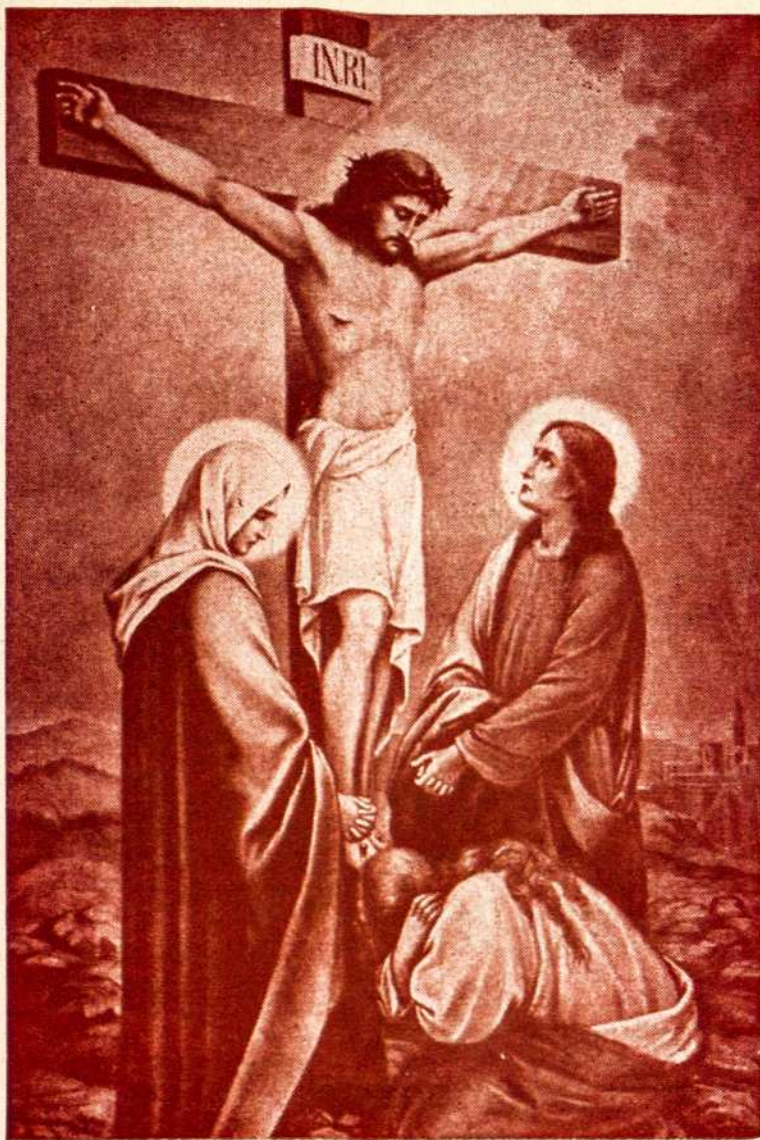
Stasė Slavinskienė

Kaitrioji saulutė.
Nutirpino sniegą,
Išpureno žemę,
Išaugino žiedą.

Šilti spindulėliai
Mus anksti prikėlė,
Su margais drugeliais
Skrendame į slėnį.

Ten prie Nemunėlio
Ir gelsvų purienų,
Kur lakštingalėlė
Man po langu gieda.

KAIP PRALEISIME GAVĖNIĄ?

KRISTUS

MIRĖ

UŽ MUS

VISUS

Taip kaip prieš Kalėdas yra ypatingas laikas skirtas tam, kad pasireikštume Kristaus gimimo šventei, su Pelenų diena, kuri šiemet yra kovo 7 d., prasideda Gavėnia, keturiasdešimties dienų laikotarpis, kada ruošiamės Kristaus prisikėlimo šventei — Velykoms.

Kaip praleisime Gavėnią? Per šias dienas dažniau prisiminkime siruoštume Kristaus gimimo šventei, taip su Pelenų diena, kuri šiemet yra kovo 7 d., prasideda Gavėnia, keturiasdešimties dienų laikotarpis, kada ruošiamės Kristaus prisikėlimo šventei — Velykoms.

DOVANA UŽ KŪRYBĄ

Pušelė

Kaziuko mėgiamiausias užsiėmimas buvo piešti. Jo kambarėlio sienos nukabinėtos savais piešiniukais. Daugiausia buvo šunų ir arkliukų. Vienas šunelis storas, trumpom kojytėm, užriesta uodegaite. Kitas ištysęs, besivejįs kiškį, dar žingsnį ir čiups tą ilgaausį. O kitas panašus į Kaziuko Margiuką. Sudribęs prie durų, galvą padėjęs ant ištiestų kojų, tingiai judina ausį, aplipusią musėm. O jei pasipainioja katė, tai jau gena, kad net kudlos dulka.

Vieną dieną mokytojas pasakė:

— Vaikai, sekančiai paišybos pamokai, kiekvienas atneškite savo kūrybą. Iškabinsime ir patys turėsite paaiškinti, atrinksime patį geriausią darbą, už kurį gausite dovaną.

Kaziukas ilgai galvojo, ką nupiešti sekančiai pamokai. Šunės jau nusibodo, o katės tokios murzės, tingios, kad irgi neįdomu. Ranka parėmęs galvą, zulino paišeliu stalo kampą, bet nieko įdomaus negalėjo sugalvoti.

— A, jau žinau! — Kaziukas šūktelėjo po valandėlės. — Ot padarysiu! Dabar tai padarysiu! Tikriausiai dovaną gausiu. Ir tėveliai nustebės, — galvojo Kaziukas. Švilpaudamas iš džiaugsmo, susirado didelį popieriaus gabalą, susinešę spalvas ir teptukus, na ir kibo prie darbo. Braižė, trynė, bandė įvairias spalvas.

Po kelių dienų įtempto darbo, Kaziukas linksmas bėgo į mokyklą, besinešąs didžiulį susuktą popierį. Kai Kaziukas įėjo į klasę, sienos jau buvo nukabinėtos įvairiausiais margumynais. Triukšmaudami ir stumdydamiesi vaikai grūdosi pasieniais spėliodami, kas laimės pirmą dovaną. Visi apspito Kaziuką, kai jo piešinys atsirado priešakinėje sienoje. Įėjo mokytojas ir vaikai spruko į savo vietas. Mokytojas peržvelgė piešinius.

— Kurio šitas? — lediniu balsu paklausė, rodydamas į priešakinę sieną. Klasėje tyla. Mokytojas pakartojo klausimą. Kaziukas nerąšiai atsistojo, nesuprasdamas, kodėl mokytojas toks piktas.

— Kas čia? — paklausė mokytojas, rodydamas į raitelį ant balto žirgo.

— Kazimieras, — pusbalsiu atsakė Kaziukas.

— Kas? — pakartojo mokytojas.

— Kazimieras, Lietuvos Karalaitis.

— O kas čia? — klausė toliau, rodydamas į sumišusius žmogikus, bėgančius nuo raitelio.

— Čia... čia maskoliai bėga. Kazimieras juos vijo iš Lietuvos. Man rodos, tai buvo ties Mūša. Aš skaičiau.

— Kur skaitei?

— Knygoje.

— Kokioje knygoje?

— Istorijos knygoje.

— Kokios istorijos, ar savo dešimtmečio?

— Lietuvos istorijoje, — įtikinančiai pasakė Kaziukas ir atsisėdo.

Purvinas sniegas slėpėsi nuo saulės, keitėsi į vandenį ir tyliais grioveliais leidosi nuo kalniukų. Jau ir vyturėlis, virpėdamas padangėse, sveikino ateinantį pavasarį. Šilas, numetęs ledinį patalą, švelniai šiureno, žadindamas žibutes. Ir mėlyni upelių vandenys, stumdami ledus, ruošėsi sutikti purienas.

— Tėveli, aš... aš neklausysiu, ką jie man sakys... Jie manęs neperauklės, ne!

— Tėveli, aš tave myliu ir elgsiuos, kaip tu mane mokinai. Aš būsiu labai geras, kaip Kazimieras buvo. Kai užaugsiu, ir aš vysiu maskolius iš Lietuvos.

— Gerai, mano sūnau. Būk geras, — tarė tėvelis, laimindamas Kaziuką.

Sunkvežimis jau laukė prie durų, kad išvežtų Kaziuką į bendrabutį, toli, toli nuo tėvelių, perauklėti komjaunuoliu.

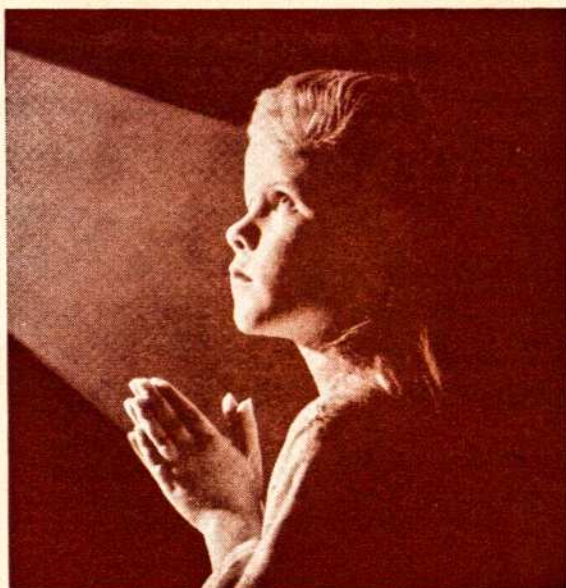
— Matai, Kazeli, kokią gavai dovaną už savo kūrybą,
— pro ašaras pasakė mamytė.

— Tikrai prasminga dovana, nes šiandien kovo ketvirtoji diena, Šv. Kazimiero šventė, — pridėjo tėvelis, lydėdamas Kaziuką pro duris.

MALDA

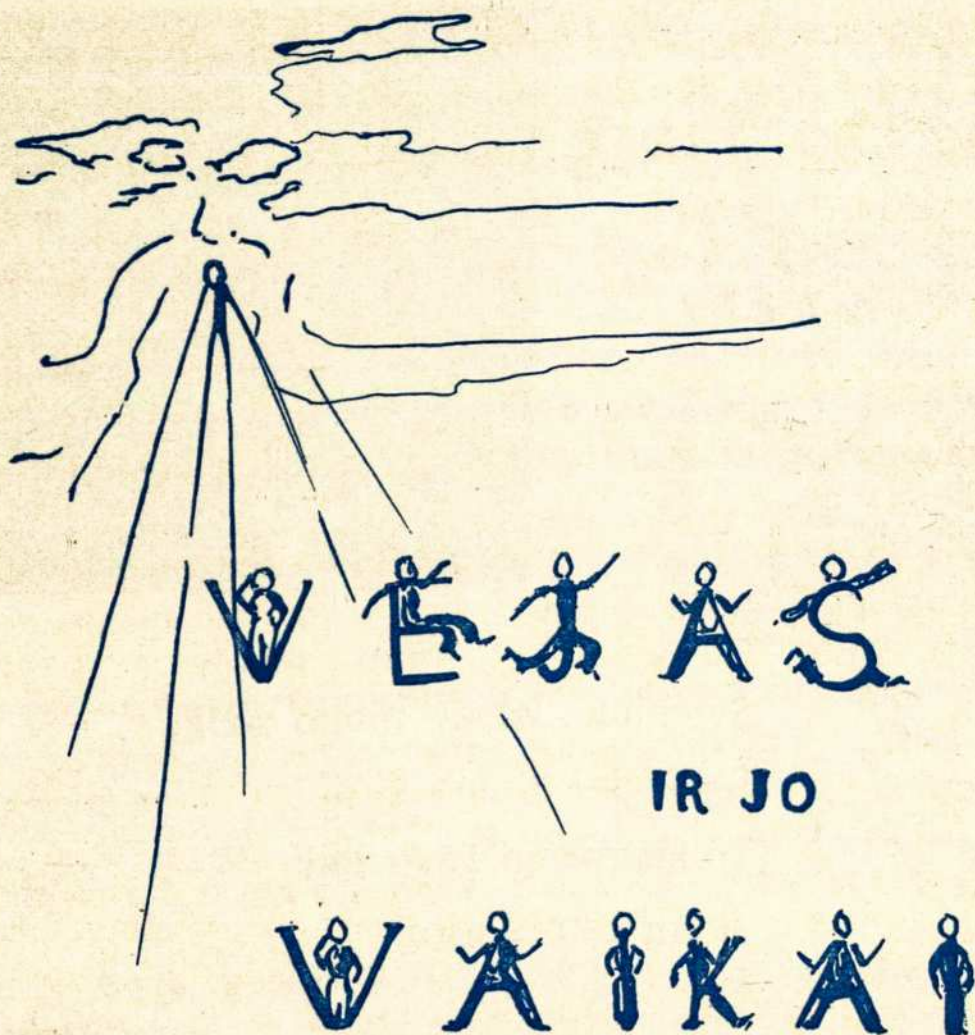
V. Šmaižienė

Švelnink, Jėzau, mano sielą,
Skaidrink mano širdį,
Te kiekvieną Tavo žodį
Ji ant žemės girdi.

Te kiekvieną Tavo žodį
Ji savyje ugdo,
Te kiekvieną pikto sėklą
Amžinai sužlugdo.

Tavo Dieviškoji Meilė
Lai mane pripildo
Ir te artimą kiekvieną
Kur sutiksiu – šildo.

Ingrida Stasaitė

Kartą senis vėjas ruošėsi didelėn kelionėn.

— Keliauti, tai keliauti, bet kaip su tais vaikais daryti? — galvojo senis vėjas.

— Svarbūs reikalai, teks ir užtrukti, gal būtų ir geriau vaikus namie palikti...

Galvojo, galvojo senis vėjas, pagaliau susišaukė visus vėjyčius ir sako:

— Aš turiu skubiai vykti. Būkite geri vaikai ir niekur neikit iš namų. Jūs juk nemažyčiai, todėl durų aš nerakinu. Jei viliotų debesėliai, neikit lauk, nes gausus jų būrys gali kibirus lietaus sunešti ir bematant jus visus permerkti. Antra, šala — lietaus lašai gali virsti snaigėmis. Sniego patalu apklotą žemę ir jūs nerastumėt namų...

Šiaip ir taip senis vaikus prigrasino ir susisupęs debesis iškeliavo. Vos tik kiemą jis paliko ir tuoj sujudo jo vaikai. Vienas jų šūktelėjo:

— Broliai, tėvas mus tik baido. Kur tie debesis, kur lietų? Saulė šviečia!

Tuoj atsiliepė mažasis, tėvo žodžius prisiminęs:

— Tėtis sakė niekur neiti, o sėdėti kambary. Pikti debesis atslinks.

Niekas jojo nepaklausė. Vėjųčiai sau išrūko viens po kito pro duris, o mažasis iš paskos.

Saulė šviečia. Lauke šala. Ore snaigės pasirodo. Jos taip spindi. Grakščiai leidžiasi žemyn iš tyliųjų debesų. Tarp snieguolių čia bematant ir vėjųčiai isisuka. Supa jas augštyt žemyn, tai vėl neša tolimon...

Taip jiems greitai laikas bėga. Ėmė tėti. Snaigių jie nespėjo gaudyti. Švaistė jas idūkę, kur tiktai pakliuvo.

Audra kilo. Snaigės virto tartum ledo kruopom. Ėmė žerti į vėjųčius. Šie pridusę puola žemėn prisiglausti, tai pakilę guodžias medžiams. Bet balti laukai ir nuogi medžiai nesulaiko... Skrieja jie kalnais, pakalnėm — Š š š... Čia namai?... Š š š ki - tur... Kur mūsų namai? Ką mums tėvas pasakys?

GEROJI ŠIRDIS

Vanda Frankienė

(tėsinys)

— Kas esi, vaikelį? — klausia susigraudinęs senukas, o šunelis staiga linksmai suloja.

— Aš esu Danutė. Netoli nuo čia gyvenu.

— Prieik prie manęs, mergyte, aš noriu su tavim susipažinti, — paprašo senelis. Danutė prieina. Senutis glosto jos galvelę ir klausia:

— Kokios spalvos tavo plaukeliai?

— Gelsvi, šviesūs, — atsako Danutė.

— O akys?

— Mėlynos, — aiškina mergaitė.

— Tu labai gera ir graži, ir mudu galime būti dideli draugai. Vadink mane seneliu — man bus taip malonu: jausiuos esąs tarsį tikrasis tavo senelis — kaip ir giminė; nes aš esu vienišas — nieko pasaulyje nebeturiu. Gyvenu pas svetimus gerus žmones. O štai mano ištikimas draugas, šunelis Lokys.

— Loky, pasisveikink su mergaite! — Šuo, išgirdęs savo vardą, linksmai suloja ir ištisia Danutės link savo didelę leteną. Danutė paglosto šunį, paspaudžia jo ištįstą leteną — ir tikroji draugystė jau užmegsta.

Žmonės vienas po kito prieina, perka laikraščius, meta pinigus į dėžutę. O Danutė stovi šalia senelio ir padeda jam pardavinėti.

Pagaliau tolumoje pasigirsta bažnyčios varpų muzika.

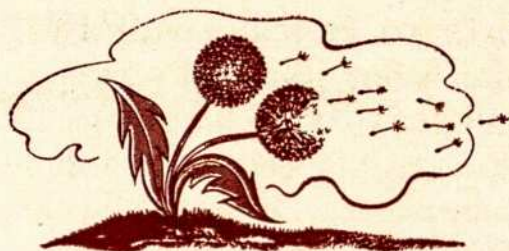
— Jau šešta valanda. Laikas namo. Ačiū tau, mano geroji Danute. Bijau, kad tavęs tėveliai nebartų. Papasakok jiems, kokį gražų ir gerą darbą nori dirbti. Jei jie leis, ateik, kada tik gali. O už darbą paimk iš dėžutės bent pusę dolerio, — sako senelis.

Danutė skubiai sutvarko pinigus ir įkiša seneliui į kišenę. O pati sau nieko nepaima. Tik paglosto Lokį, paspaudžia seneliui ranką ir taria jam:

PIENĖ

Albina Kašiubienė

**Žydi pienė geltonai,
Lapai jos karpyti.
Papūtė vėjelis pūką,
Pienės nematyti.**

**Sėklą pūkas augštin kelia,
Pienė jaučia vėjo galią,
Vėjas mēto, ore blaško,
Pienės pūką jis nuraško.**

**Skina Algis pienės pūką
Ir pasėja sėklų rūką.
Dygsta pienė, kelia žiedą,
Lapais pienės saulė rieda.**

**Krinta sėkla, kur pakliuvo,
Auga pienė, kaip ir buvo.
Žiedai vėl geltoni kyla,
Žydi pienė, kol pražyla.**

**Karti pienė, kartus pienas,
Žino tai iš mūs kiekvienas.
Žydi pienė, žiedai svyra,
Kai pražyla, vėl pabyra.**

— Laimingai pareikit namo! Aš rytoj atbėgsiu. O pinigų man nereikia. Aš daug jų turiu. — Ir nubėga.

Danutė pajunta, kad jos širdelėje kažko taip gera ir linksma, kaip niekad. Įbėgusi vidun, ji apsikabina savo mamą, papasakoja viską ir prašo, kad leistų jai kasdien padėti aklajam seneliui. Nepamiršta atsiprašyti dėl vėlaus sugrįžimo. Abu jos tėveliai džiaugiasi Danutės gera širdimi ir mielai leidžia jai padėti seneliui.

Ir taip Danutė kasdien gelbsti savo aklajam seneliui pardavinėti laikraščius. Bet pinigų už darbą neima. Ir dėl to jaučiasi taip gerai — neapsakomai gerai! Ji pati dar nenuvokia, kaip tai yra, kad kilnus darbas didžiai džiugina kiekvieną žmogų. Jis dabar ir jai kurkas vertesnis už pinigą, net už gražiąją suknelę, kurios ji vis dar neišsigali nusipirkti.

Tačiau jos rausvoji kiaulytė — taupomoji dėžutė — jau gerokai pasunkėjo.

Prabėgo vasara ir šaltas, lietingas ruduo atėjo. O Danutė kasdien vis padeda seneliui. Pasupa mažąjį Vytuką —

ir taupo. Ir, štai, kiaulytė jau pilna — sunki, sunki! Paskutinį dolerį įkimšusi į kasą, Danutė džiaugiasi: “Šį vakarą jau sudaužysiu kiaulę, susiimsiu pinigų ir suknelę — tokia graži, melsva, kaip dangus — bus mano!” Jai sunku sulaukti to laimingojo vakaro. Ji skuba susijaudinusi ir linksma į mokyklą.

Va, jau ir po pamokų. Žvarbi, lietinga diena. “Br, kaip šalta!” — šiurpinasi Danutė, išbėgusi iš mokyklos į orą. Tačiau linksmutė ji bėga. Stabteli ties drabužių krautuvės langu. Žvilgtėri į melsvąją suknelę ir, priglaidusi veidą prie šalto stiklo, sušunka:

— Tuoju būsi mano! Tik bėgu namo pinigų pasiimti. Ak, dar minutėlei pas senelį užsuksiu. — Ir linksmutė ji bėga, kulniukais trinksėdama į šaligatvį. Štai ir senelis būdelėje su laikraščiais. Ir Lokys, ją pamatęs, linksmi suvampsi.

— Sveikas, seneli! — šūkteli Danutė. Ir jau buvo benorinti pasakoti apie savo laimę, kai ūmai senelis užsikosėjo, laikydamasis už krūtinės. Jo veidas net pamėlynavo. Rankos dreba.

(Bus daugiau)

AŠ NE KUKULĖ...

Linvydas Inga

Gilė žaidė su katinu Pėdu, kutendama jam pasmakrę. Katinas net išsitiesė — kaip jam patiko. Tik staiga jisai optelėjo, tartum būtų už uodegos patrauktas. Išgąsdino jį smarkus durų trinkelėjimas.

— Kas ten baldosi? — atsiliepė mama iš virtuvės.

— Gintas grįžo! — šūkterėjo Gilė, vėl nugriebdama katiną. — Gintas gaus lupti iš mamos.

— Tu gausi, — atsikirto Gintas, — ne aš. Žiūrėk, tavo visas pilvas plaukuotas. Pėdas šeriasi. Kam tu jį tampai? Aš pasakysiu mamai. Mam!!!

— Aš tau sakiau, kad tu nemamsėtum! — pasigirdo mamos barimas iš virtuvės. — Lietuviai taip nesako.

— Reikia sakyti mama, mamute, — pataisė Gilė.

— Aš ir be tavęs žinau, — užrėkė ją Gintas. — Ji, mama, visa plaukuota. Žiūrėk!

— Ot ir ne! Ot ir ne! — gynėsi Gilė. — Tik truputį. O Gintas durimis trankosi. Tetė sakė...

— Tetė sakė, kad judu nesipeštute, — priminė mama, pertraukdama Gilės kalbą. — Tu, Gile, eik ir nusiprausk rankas, nes su Pėdu voliojais. O tu, Gintai, parneši man iš krautuvės cukraus miltelių žagarėliams apberti. Bet ne tuoju. Dabar eikite valgyti!

— O, aš žagarėlius mėgstu! — pasisakė Gintas, net lūpomis čiauptelėjo.

— Bet tu negausi. Bus svečiam! — atrėžė jam Gilė.

— Užteks ir jums, — užtikrino mama. — Bet prieš tai gausite sriubos ir kepsnio. Sėskite prie stalo!

Laukdamas, kol mama įpils sriubos, Gintas nei iš šio nei iš to paklausė:

— Mama, ar tu žemaitė?

— Nesakyk mamai "tu", sakyk "Jūs"! — vėl Gilė taisė Gintą.

Mama atrodė nenugirdusi nei to klausimo nei Gilės pastabos. Abiem pastatė po lėkštę lėšienės. Gilė pažiūrėjo į mamą. Jai labai parūpo tas Ginto klausimas.

— Mama, ar Jūs žemaitė? — dabar Gilė klausė.

— Ne, vaikeli, aš augštaitė.

— Tai mama gudė, — burbtelėjo Gintas, užsikniaubęs ant lėkštės.

— Gudė? — nustebo mama. — O iš kur tau į galvą atėjo, kad aš turėčiau būti gudė?... Ir tu, Gintai, neužgulk taip stalo ir lėkštės! Negražu! Reikia sėdėti tiesiai.

Pirmoji pasitaisė Gilė. Ji buvo taip pat truputį palinkusi. Bet jai nukrito ant žemės šaukštas.

— E, no good! — išsišiepė Gintas.

— Prašau namie kalbėti tik lietuviškai! — pastebėjo mama.

— Mama, aš dabar žinau, ką Gintas sako. Jis sako, kad mama gera. Ir vaikai gatvėje sako "good", geras. Mamytė gera, — meilinosi Gilė.

— E, tu nieko nesupranti! — Gintas pastūmė Gilei savo tuščią lėkštę. — Tu nesupranti. Aš nesakau, kad mama negera. Mums mokytoja sakė, kad žemaičiai vadina augštaičius gudais. Tai mama gudė.

— Eik tu, pliauškalai! — subarė jį mama. — Nesiklausei iki galo, ką mokytoja sakė. Ji, tur būt, pasakojo apie senus laikus, kai Lietuvą dar didieji kunigaikščiai valdė. Turėtum žinoti, kad seniau lietuviai valdė ir gudus, ir rusus, ir net totorius. Bet arčiau gudų gyveno augštaičiai, tai žemaičiai ir juos vadino gudais. Taip ir dabar vienas kitas žemaitis juokaudamas pasako. Augštaičius pravardžiuoja gudais.

— O ką reiškia pravardžiuoti? — klausė Gilė.

— Kai tave Gintas pavadina kukule...

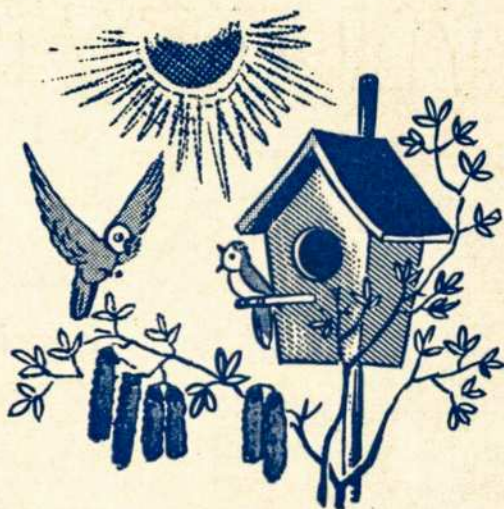
— Bet aš ne kukulė, aš Gilė.

— O aš ne gudė, bet lietuvė, — nusijuokė mama.

— Ir aš.

SUGRĮŽK, PAVASARĖLI!

V. Šimaitis

Dundėk, griautini, du, du, du!
Pabusk, upeli, po ledu!
Sugrįžk, pavasarėli!

Purienos, skleiskit taureles!
Linksmi užtraukit giesmeles,
Strazdai ir vyturėliai!

— Ir tu, ir Gintas, visi mes lietuviai. Tik vieni dar vadinasi žemaičiais, kiti augštaičiais, dar kiti kapsais, zanavykais, dzūkais.

— Tetė tai dzūkas, aš žinau, — pridėjo savo žodį Gintas. — Ir aš dzūkas.

— O aš, mama? — klausė Gilė išpūtusi akis. — Aš kaip mama, ar kaip tetė?

— Tetė dabar nekalba dzūkiškai, tik iš Dzūkijos kilęs, nuo Varėnos. O aš esu nuo Biržų, kur lietuviai kaime kiek kitaip kalba, negu apie Varėną. Čia mes visi vienodai kalbam. Kai bus Lietuva laisva, tai aplankysime ir mano tėviškę ir tetės. Matysite, kad visur tie patys lietuviai gyvena. Tik dabar visus tėvynėje spaudžia rusai. Jie ir gudus laiko prislėgę.

— Ar gudai ir rusai ne tie patys? — paklausė Gintas.

— Ne, ne tie patys. Bet geriau paklauskite tetės. O dabar tu, Gintai, nubėk ir parnešk, ko prašiau.

— Neužmiršk! Mama prašė cukrinių miltelių, — perspėjo jį Gilė.

Žvirbliuko nuotykis

— Čirkšt! Čirkšt! — šaukė mama Žvirblinė. — Sugrįžk tuojau! Sparnus pakelk šitaip ir skrisk atgal pas mus į lizdą. — Ir taip ji plasnojo sparnais, jam rodydama, kaip reikia skristi.

— Sugrįžk, nes netoli gyvena labai išdykęs berniukas ir jei jis atras tave, kas bus?

Žvirbliukas kėlė sparniukus ir bandė plasnėti, bet jis buvo toks riebulis, o sparniukai vos išdygę ir jis negalėjo į orą pakilti.

Tiek susijaudinimo buvo žvirblių šeimoj tą dieną, kai jauniausias žvirbliukas iškrito iš lizdo! Taip atsitiko, kai jis susijaudino pamatęs savo mamą Žvirblinę parnešant didelį sultingą sliakį. Jis pats bandė kuo daugiausia nuryti, kad broliukams nieko neliktų. O kai prasidėjo tarp jų visų pešynės, plumpst ir žvirbliukas iškrito iš lizdo tiesiai žemėn.

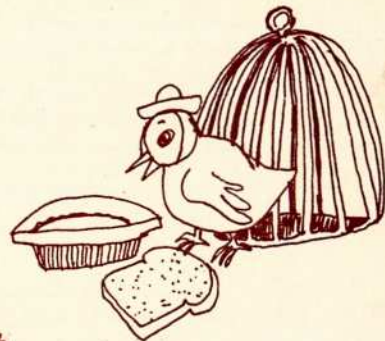

Jo čirškėjimas pakėlė tokį triukšmą, kad išdykęs berniukas išgirdo ir atbėgo pažiūrėti, kas atsitiko. Priėjęs pamatė ant žemės tupintį ir iš baimės drebantį žvirbliuką. Paėmė jį į rankas ir nusinėšė namo. Mama Žvirblinė liūdnai atsiduso, nes manė, kad savo sūnelio žvirbliuko niekad nebematys.

Įsinešęs žvirbliuką į namą, berniukas tuoj jam atnešė pienuko ir duonytės ir norėjo įsidėti į narvelį. Bet jo mamytė jam pasakė:

— Žiūrėk, kaip per langą į mus gailiai žiūri šio paukštelio vargšė mamytė!

Ir priėjęs prie lango, berniukas pamatė visą žvirblių šeimyną gailiai verkiančią, o tėvas Žvirblis pasakojo savo kaimynams žvirbliams apie įvykusią nelaimę.

— Vargšiukas! Aš jį tuoj nunešiu atgal į lizdą! — apsisprendė berniukas.

— Čirkšt, čirkšt! Ačiū, Ačiū! — šaukė motina Žvirblinė. Ištiestom rankom sutiko savo mylimą sūnelį, o berniukui dėkojo ir dėkojo už jo gerumą.

— Tas berniukas nėra išdykęs! Jis labai geras! — ir žvirbliukas pasakojo savo mamytei ir broliukams kaip berniukas jam ir valgyti ir atsigerti davė.

Kai žvirbliukas užaugo ir išmoko skraidyti, jis dažnai atskrisdavo prie to berniuko namų ir, atsitūpęs ant lango, jį pasveikindavo savo linksmu čirškėjimu. O berniukas jam pabėrėdavo skanių trupinėlių.

A. Bendorius

NEMUNAS

(tęsinys)

Lenkas, pasienio apsaugos kareivis, šovė ir suriko:
— Rency do gura!

Nei Algis, nei Antanukas nemokėjo lenkiškai ir nesuprato, kad tai reiškia "rankas augštin!" Jie išsigando netikėto šūvio. Jiems atrodė, kad lenkas į juos šovė, bet laimei nepataikė. Iš tikrųjų kareivis šovė į viršų, duodamas signalą klausyti jo įsakymų. Jeigu nepaklausys, tai tada šaus į juos pačius. Iš baimės ir sumišimo Antanukui iškrito iš kairės rankos irklas. Jį pagavo Nemuno srovė ir nunešė tolyn. Su vienu irklu ir suaugęs, prityręs irkluotojas upėj nepaplauks.

Antanukas užmeta abiem rankom irklą ir mėgina pasukti valtį skersai upę. Jis galvoja, kad gal srovė juos atgal nuneš į kitą krantą. Bet tuo akimirksniu trenkia antras šūvis ir visai arti valtės iššoka į viršų vandens stulpelis. Tai kulkos ištėkštas vanduo. Dabar jau lenkas šovė nebe į viršų, bet į juos, tik nepataikė. Grįžti į savo krantą jau nėra jokios vilties. Belieka paklusti lenkui ir plaukti į jo krantą. Antanukas atsisuko ir tik už kelių žingsnių išvydo stovintį ant kranto lenką kareivį su atkištu į jį šautuvu.

Pasirodo, vandens srovė valtį prinešė arčiau prie kranto, bet neša toliau žemyn pavandeniui. Dar akimirksnis ir valtis praplaukė pro lenką. Pavojus padidėjo, nes lenkas gali pamanyti, kad valtininkai tyčiai plaukia tolyn, nuo jo bėgdami. Tada jis vėl šaus ir jo šūvis gali būti mirtingas.

Nespėjo Antanukas apie tai pagalvoti, kai pasigirdo vėl šūvio trenksmas ir vėl prie valtės patyško vanduo. Jis norėtų lenkui sušuk-

ti ir paaiškinti, kad valtis nevaldoma, srovės nešama pati plaukia tolyn, ir kad jis negali ją pakreipti į krantą. Tačiau jis nemoka nė žodžio lenkiškai. Padėtis patapo mirtinai pavojinga, negalima ilgiau delsti nė sekundės, reikia kaip nors nuraminti tą lenką. Algiukas nieko negali padėti, jis prigūžęs prie valtės dugno kiūkso susirietęs. Antanukas, kaip ir visi žmonės, mirties pavojų griebiasi maldos. Ir dabar jis savo sielos gelmėj sušuko: "Šventas Antanai, mano globėjau, gelbėk!"

Nespėjo jis ištarti šių maldos žodžių, kai jam šovė į galvą mintis, kuri pasirodė tikrai išganinga. Jis ištraukė iš kišenės baltą nosinę ir ėmė ją mosuoti. Lenkas suprato, kad valtininkas klauso jo įsakymo ir nuo jo nebėga. Nuleido šautuvą ir palaukė kol srovės nešama valtis su Antanuku ir Algiuku atsimušė į krantą.

LINKSMIAU

Prisiuntė Pr. Alšėnas

— Tėveli, šiandien visoj klasėj aš tik vienas galėjau atsakyti į klausimą.

— O ko gi tavęs mokytojas klausė?

— Kas išmušė klasės langą?...

Mokytojas: — Koks yra skirtumas tarp medžio ir stiklo?

Antanukas, kiek pagalvojęs: — Pro stiklą galima matyti, o pro medį — ne.

Slaugė: — Joneli, tu gavai mažą broliuką, kaip dovaną Kalėdoms. Dabar gali pasidžiaugti!

Jonukas: — Iš tikrųjų? Bėgsiu pranešti apie tai mamai!

Garsus Amerikos gydytojas, Hufeland, nepakęsdavo daug kalbančių moterų. Vieną dieną į kabinetą atėjo moteriškė, parodė ranką ir pasakė vienui vieną žodį:

— Nusideginau.

Dr. Hufeland apžiūrėjo žaizdą, aprišo ir patarė, ką toliau daryti.

Po dviejų dienų moteriškė vėl atėjo:

— Geriau, — į gydytojo paklausimą atsakė.

— Tęskite toliau, ką anksčiau patariau, — pastebėjo gydytojas.

Praslinkus savaitei, moteriškė pasirodė trečią kartą. Ir vėl trumpai prabilo:

— Pasveikau. Kiek turiu užmokėti?

— Nieko, — sumurmėjo Hufeland. — Gydyti tamsta — buvo tikras malonumas...

— Esu vienas pasaulyje. Netekau giminių ir pažįstamų.

— Ką, ar visi išmirė?

— Ne, praturtėjo!..

Rezidencijos savininkas, kalbėdamas su daržininku, išreiškė nusistebėjimą dėl greito medžių augimo.

— Nėra ko stebėtis, gerbiamasis pone, — atsakė daržininkas. — Medžiai, kaip ir vaikai, nieko kito ir neveikia — tik auga...

MIELA MOTINĖLE, KUR GI ESI TU?

Marija Ramūnienė

VAIDINIMAS MOTINOS DIENAI (tėsinys)

SCENA II

(Miškas. Marytė ateina iš lėto ir deklamuoja arba dainuoja)

Dienos liūdnos slenka,
Meilės nēr, šypsnių,
Nepaliečia rankos
Judesiu švelniu.

Nepaklaus, ko jieško
Akys minioje,
Ašarėlės tryška
Nakty tylioje.

Miela Motinėle,
Kur gi esi tu?
Atsiliepk man vėju,
Miške paukšteliau.

Atliepia gegužė
Tavo balseliu,
Man girelė užia
Palaima namų.
Nuprausia lietutis
Skrustus ir gėles,
Lyg jaučiu motutės
Mielas rankeles.

Ar švelnus vėjelis
Judina šakas,
Ar tavo piršteliai
Pina man kasas?

Šildo iš padangių
Saulės spindulys,
O gal lūpos brangios,
Paliečia akis.

(Atbėga žiogas ir sustojęs žiūri į Marytę)

ŽIOGAS I: Sveika mergyt,
Ko jieškai tu?

Margų drugių,
Gėlių kvapių?

ŽIOGAS II (straksi labai linksmas)

Ar tave saulė
Paviliojo
Auksiniais savo
Spinduliais?

Ar nori žaisti
Lauke vėjais,
Lenktynių eit
Padebesiais?

MARYTĖ: (pralinksmėjus)
Žiogeli mielas,
Kaip gražu,

Kad nori būti
Tu man draugu.

ŽIOGELIS III: (Atplasnojęs apsuka ratu pirmuosius du žiogelius).

Ak, kiek šviesos
Ir kiek spalvų!

Skraidyt ir šokt
Lig debesų!

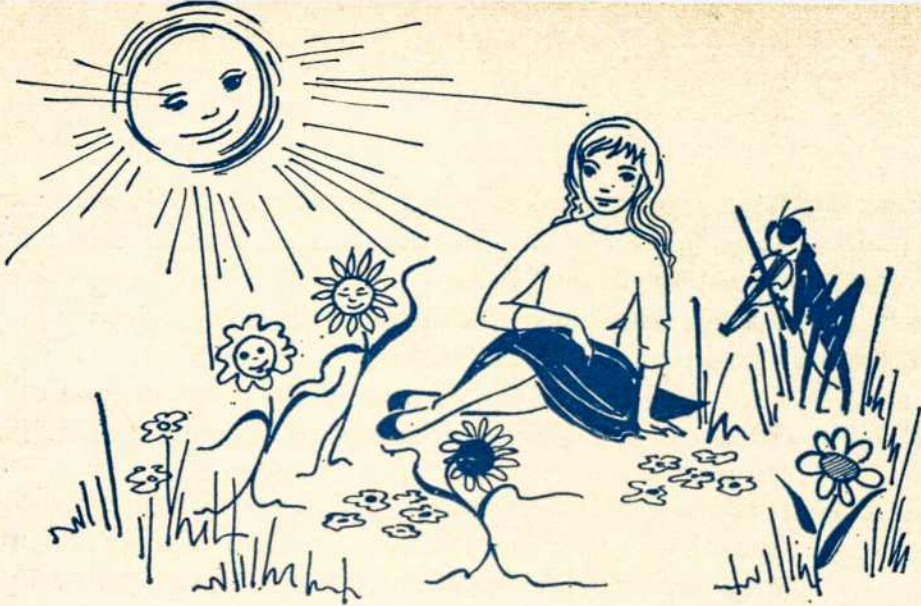
ŽIOGELIS IV: Gėlytes kalbint
Ir žoles,

Mėnulį, naktį
Žvaigždeles.

GĖLĖ IV: (Ateina pamažu, dairydamosi)

Sesytės mielos,
Eikit čia,

Ar šaukia kas
Žaliam miške?

GĖLĖ II: *(Ateina, dairosi, pamato Marytę, ir apžiūri ją atidžiai).*

Ji draugė mūs,	Argi ne giedra
Bet ko liūdna?	Mums ši diena?

GĖLĖ III: *(Ateina svajingai pakėlus galvą)*

Saulutė dažo	Ir puošia margus
Skruostelius,	Rūbelius.

MARYTĖ: Saulutę myliu,
Ji gera,
Myluoja, šildo,
Kaip mama.

Gėlytės, sesės,
Būkim mes.
Kuri iš jūs
Ratelį ves?

(Gėlės apstoja Marytę ratu)

GĖLĖ IV: Akelės tavo
Dvi vosilkos,

Galvelė lino,
Spalvos šilko.

GĖLĖ II: Su ja draug puošim
Žemės gojų,

O svajos siekia
Aidą rojaus.

GĖLĖ III: Pagrokit šoki,
Čiulbuonėliai.

Užveskit dainą,
Miško vėjai.

GĖLĖ I: Žiogeliai,
Kviečiame į šoki,

Paskui mane,
Ratelin stokit.

(Gėlės, Žiogeliai ir Marytė sustoja ratu ir dainuoja valsą melodiją)

Šaukiame, kviečiame visus,
Į mišką, pievas ir laukus.
Plotuos žaliuosiuose gamtos
Didi palaima užliūliuos.

Trokštančią širdį ir jausmus,
Jieškantį vyzdį ir sapnus
Kelias mus laisvė savo sparnu
Tenai lig saulės, lig debesų.

MARYTĖ pasitraukia ir sėda ant kelmo ar ant pievelės, GĖLĖS ir ŽIOGELIAI šoka muzikai grojant valsą ta pačia melodija. Baigus šoki, gėlės dar stovi ratu, girdisi balsas už scenos.)

AUKŠTIENĖ: *(dar už scenos)* Maryte, Maryte! Ūū, ūū...

(Išeina į sceną su Audrone.)

Tikras pasakos kampelis! Norėčiau tokį įsirengti savo sode. Va, ir Marytė. Maryte, vaikelį, kiek tu mums rūpesčių pridarei!

(Ateina Giedrienė su Dalium, Raimundu ir Joneliu)

DALIUS: Mama, mama! Štai Marytė!

GIEDRIENĖ: Ačiū Dievulėliui, suradome... (Jonelis ją pertraukia.)

JONELIS: Mamytė, kiek čia gėlių, žiogelių! O kaip gražu! (ploja rankomis.)

GIEDRIENĖ: (Prieina prie Marytės ir apkabina ją) Mano vargšele. Kai Audronė su mama atėjo tavęs įieškoti ir pasisakė apkalčius tave, neįsileidus į namus, aš nujaučiau, kad tu eisi guostis gamtai - motinėlei. Juk gamtužė mūsų geriausias draugas!...

AUKŠTIENĖ: Ak, dėl to nesusipratimo su Audrone man tikrai nemalonu... Kai Rasa atėjus pasakė, kad tą dilerį namuose radus ir, kad Marytė pasakė mokytojai, kad Audronė neturėjo man padėti, bet tiesiog nedarė pamokų, — supratau, kad tai tik nesusipratimas tarp vaikų. Bet kam reikėjo Marytei daryti istorijas? Reikėjo, kaip priklauso išauklėtam vaikui, ateiti į namus ir išsiaiškinti, o nebėgti į mišką, kaip laukinukei.

MARYTĖ: Kad Audronė man neleido eiti pas jus, sakė čia ne mano namai ir aš...

AUKŠTIENĖ: (Ją pertraukdama) Užteks tų niekų. Dabar viskas išaiškinta. (Audronei) Atsiprašyk Marytės už negražius žodžius.

AUDRONĖ: Atsiprašau, kad sakiau "vagilka". Bet tu manęs niekad negynei prieš mokytoją ir...

AUKŠTIENĖ: (Pertraukia Audronę) Užteks, Audrone, Tu, Maryte, gali grįžti namo. (Atsisuka į Giedrienę). Žinai, tamsta, pas mus Audronė išaugo viena, labai mylima ir dabar negali apsiprasti su Maryte. Žinote, nėra lengva su svetimu vaiku. Mes su vyru galvojome: paimsime našlaitę, ir Audronei bus smagiau dviese mokytis, žaisti. Bet pasirodo, kad Audronė nėra laiminga. Ji tiek myli mane, kad nenori dalintis mama su Maryte. O Marytė? Toks jautrumas! Rodos, gi, jai nieko netrūksta pas mus.

GIEDRIENĖ: Aš suprantu, poncia. Jūs turite tik vieną ir ji jums visas pasaulis. Marytė gi nepritampa prie jūsų.

AUKŠTIENĖ: Jei labiau prisitaikytų prie Audronės, man būtų geriau.

GIEDRIENĖ: Turiu keturis vaikus, tai dar vienas nesudarys skirtumo. Jei, poncia, jūs neturite nieko prieš, tai — aš tik padėkosiu Dievuliui už dukrelę. Mat, turiu tris berniukus, o Alytė la-

bai nori sesutės. Gyvename mes, žinome, labai kukliai, bet esame patenkinti tuo, ką turime. (Į Marytę) Marytėle, ar nori būti mano vaikeliu ir Alytės sesute? Negalėsiu tau duoti nei atskiro kambario, nei gražių rūbų. Bet jei tau geriau patinka pas ponią Aukštienę, grįžk pas juos, vaikeli.

MARYTĖ: Audronei geriau būti vienai, o jūs, ponია Giedrienė, man taip primenate mano mamytę...

GIEDRIENĖ: Tai gerai, vaikeli, aš pasistengsiu būti tikrai tavo mama, o ne ponია Giedrienė. Daliau, Raimunde, Joneli, veskitės Marytę namo pas sesutę ir tėvelį.

AUKŠTIENĖ: Tai gerai viskas pasibaigė! Tik mano pažįstamos kalbės... Žinoma, Maryte, tu ateisi pas mus pažaisiti su Audrone.

MARYTĖ: Ačiū, ponია Aukštiene. Bet gal geriau žaisti eisime į mišką. Paimsiu Audronę, Alytę su broliukais ir eisime paklakyti į pievas, paklausyti paukštelį, pažaisiti su gėlėmis, su žiogeliais pašokinėti. Sesės gėlytės, broliukai žiogeliai, pažaiskime ir su mano draugais. Padainuokime.

(Vaikai, gėlės, žiogeliai dainuoja tą pačią valso melodiją, kaip ir anksčiau.)

Šaukiame, kviečiame visus
Į mišką, pievas ir laukus.
Plotuos žaliuosiuose gamtos
Didi palaima užliuliuos.

Trokštančią širdį ir jausmus
Jieškantį vyzdį ir sapnus
Kelia mus laisvė savo sparnu
Tenai lig saulės, lig debesų.

(Uždanga)

ALGIS IR ALYTĖ

Žino Algis ir Alytė,
Ką Gavėnioj reiks daryti:
Gerą darba jie neviena
Padarys kiekvieną dieną.

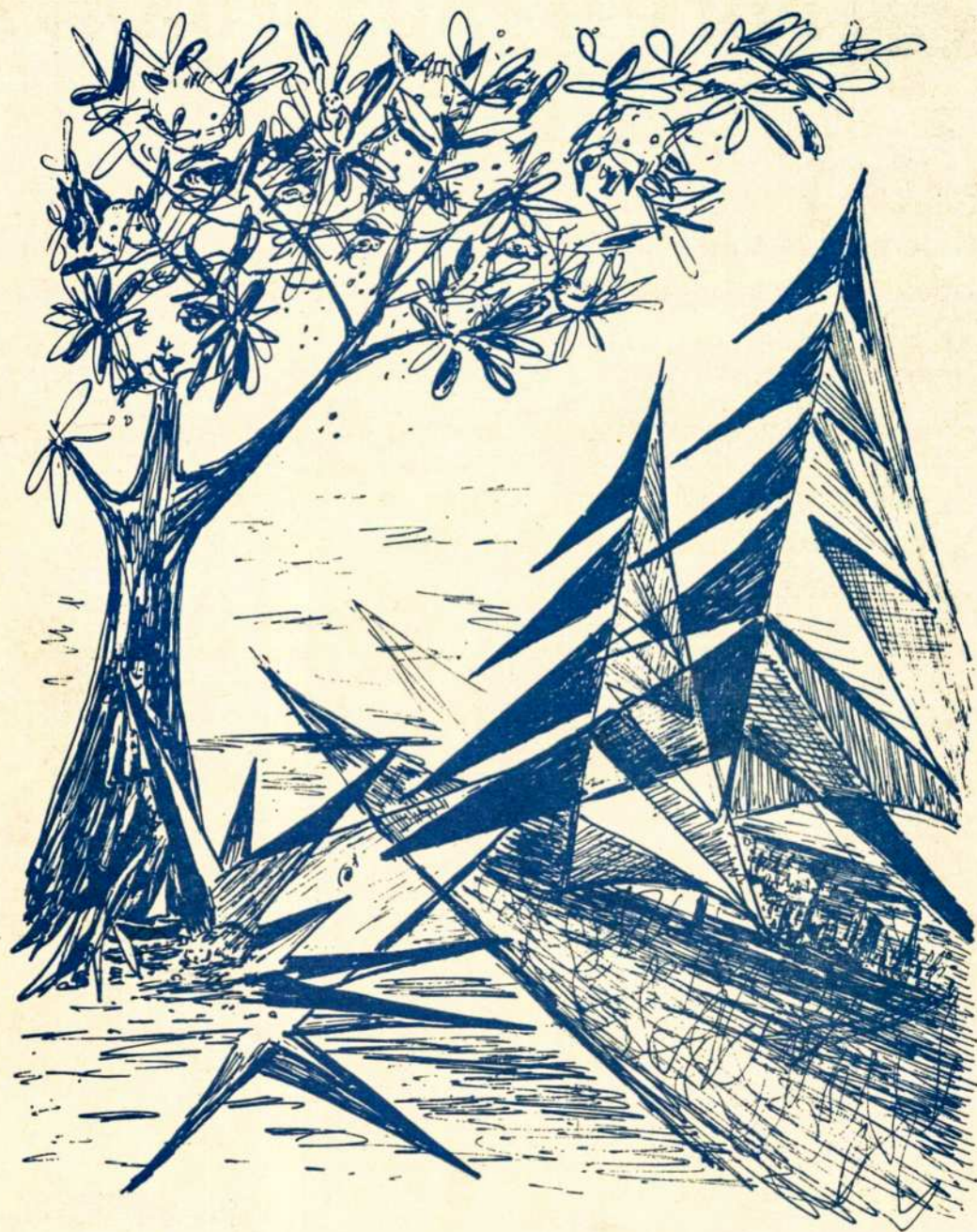
— Yr' vaikučių mažutėlių,
Kuriems stinga drabužėlių,
Mes dalinsimės su jais
Ir rūbeliais ir žaislais!

— Aplankysime kaimyną,
Kuris guli ligoninėj,
Jam nunešime gėlyčių,
Pasakėle paskaitysim.

— Kur tik reik, padėt bandysim,
Gera mes kasdien darysim.
Turime mylėt kitus:
Kristus mirė už visus!

PASLĖPTI PAVEIKSLAI

Šiame dideliame paveiksle bandykite surasti šiuos paslėptus dalykus: 7 paukščiukus, 7 katyčių galvas, gulinčią katę, kraliką, moters veidą, stovintį vyrą, mažą laivuką, didelį laivą, didelės žuvies galvą ir paslėptą miestą.

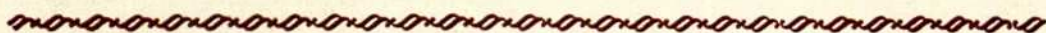
TRUPUTĮ PAGALVOK

MĮSLĖS

Geležinis grendimaitis, o grikinis klojimaitis.
Gale lauko skolininkas, kas tik praeina — tam užmoka.
Išsoko padaras iš balto akmenio, jo drabužiai nei austi, nei siūti.

Ilgas tėvas Valentinus augštyn lipdamas kiaušinius deda.
Du gauruoti susikloja, vieną pliką pakavoja.
Varinė galva, kanapinė barzda, plieninė širdis.
Eglinis liemuo, kanapinis kaklas, ažuolinė galva.
Motina stora, duktė raudona, sūnužėlis — į padangę pasikėlęs.

PELĖDOS GALVOSŪKIS

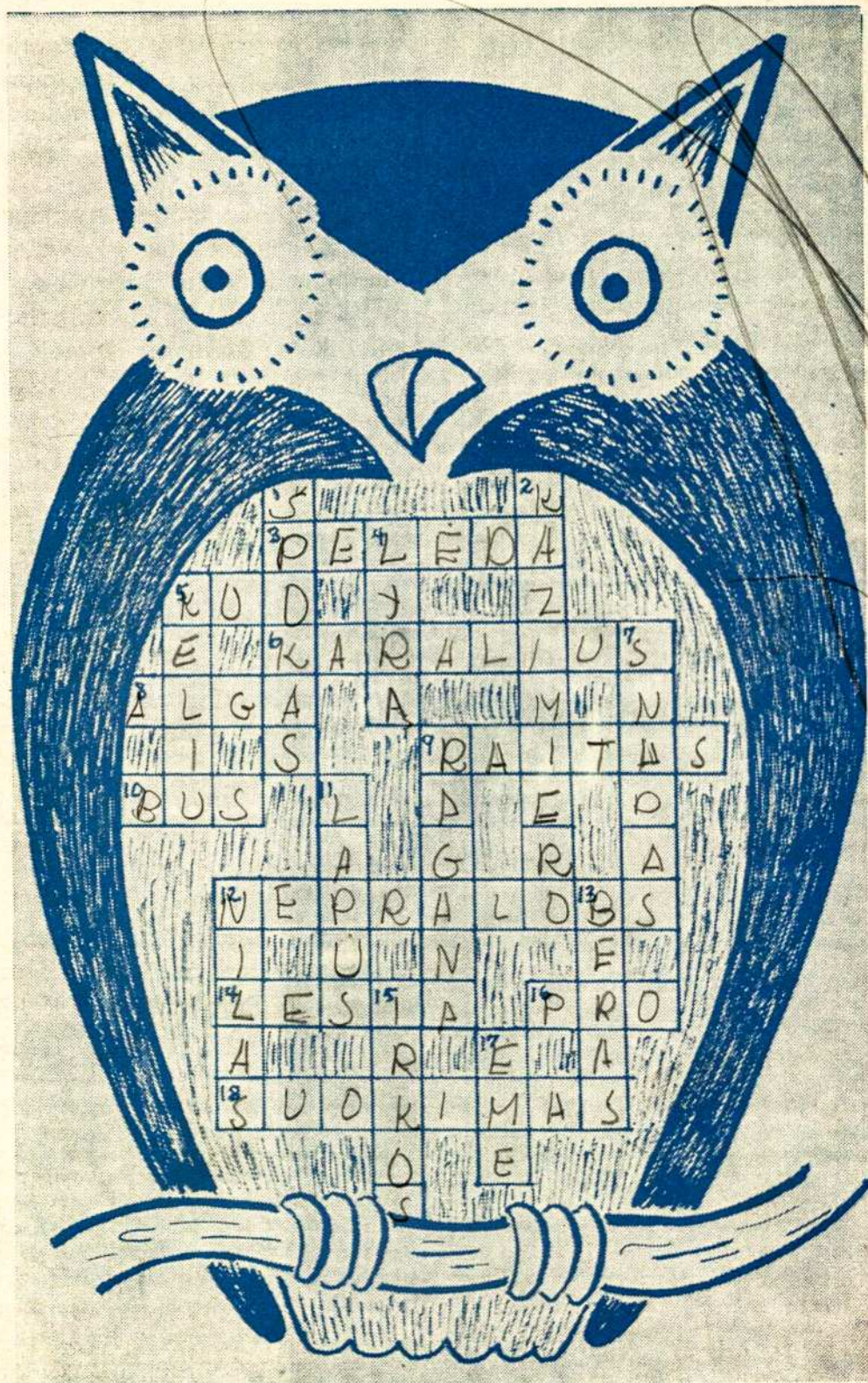
Skersai:

3. Kas šiame galvosūkyje atvaizduojama?
5. Kas, ko, kam, ką...
6. Krašto valdovas.
8. Atlyginimas už darbą.
9. Užsėdęs ant arklio.
10. Aš būsiu, tu būsi, jis...
12. Kas ars, nepavargs, kas vogs,...
14. Žmonės valgo, o paukščiai...
16. Prielinksnis (eina ... duris).
18. Lakštingalos giedojimas.

Žemyn:

1. varnėnas.
2. Kovo 4 diena yra švento..... šventė.
4. Paimsim arklą, knygą,...
5. Ir eisim Lietuvos...
7. Atsikišusi paukščio burnos dalis.
9. Rašytojos Marijos Pečkauskaitės slapyvardis buvo Šatrijos...
11. Ir knygos ir medžio dalis.
12. Egipto upės vardas.
13. Tamsiai rudos spalvos (... žirgelis).
15. Šatrijos Ragana parašė "... tragediją".
17. Aš ėmiau, tu ėmei, jis...

PELĖDOS GALVOSŪKIS

PAS SKAITYTOJUS

WASHINGTON, D. C.

Pereitų metų gruodžio 30 d. svečingoje Lietuvos pasiuntinybėje Washington'e ponai Kajeckai su-ruošė vaikams eglutę. Susirinko daug vaikų ir jų tėvelių. Gražiuose pasiuntinybės namuose stovėjo dvi eglutės, papuoštos lietuviškais šiaudinukais. Jos buvo labai gražios ir visiems labai patiko.

Pradžioje ponas Kajeckas pasakė kalbą apie Jėzulį tremtinį Egipte, pabrėždamas, kad Jis ir svetimoje žemėje gyvendamas nepamiršo savo gimtosios kal-

bos. Po to kalėdinę programėlę atliko visi mūsų šeštadieninės mokyklos mokiniai, suvaidindami Jono Rūtenio vaizdelį "Tyliąją naktį".

Po vaidinimo poniai Kajeckienė išdalino mokiniams kalėdines dovanėles ir visus pavaišino.

Taip buvo smagu su vaikais ir jų tėveliais Lietuvos žemėje — pasiuntinybėje, kad nesinorėjo nė namo važiuoti.

Danutė Vaičiulaitytė

WORCESTER, MASS.

Aušros Vartų šeštadieninės mokyklos Kalėdų Eglutė įvyko gruodžio mėn. 17 dieną. Buvo vaidinama M. Ramūnienės "Lietuviškos Kalėdos", vaidinime dalyvavo visi mokiniai.

Vaidinimas buvo apie Birutę ir Algį, kuriems angelai suruošė lietuvišką eglutę. Eglutę puošė miško žvėreliai ir paukščiai: lapės, zuikiai, elniai, meškos, žvirbliai, varnos ir voverės, dar pašokdami ir padainuodami. Vaidinimo pabaigoje visi vaidintojai sugiedojo keletą giesmelių. Atėjus Kalėdų senelis apdovanojo vaikučius.

Po to valgėme, žaidėme ir pasilinksminęėjome namo. Eglutę ruošė mokykla. Vaidinimą paruošė ponas Pr. Račiukaitis, o šokių ir dainas — poniai O. Vaitkienė.

Morta Kurliandskaitė

Jaunas "Eglutės" skaitytojas
Saigūnas Degutis, Chicago, Illinois

KARALAITĖI DOVANOTOS AKYS

Danutė Šliogerytė

(Pasaka laimėjo III-ją vietą
"Eglutės" konkurse)

Už augštų kalnų ir sraunių upių buvo kitados šalis, kur gyveno geri ir laimingi žmonės. Bet vieną dieną atėjo nelaimė į pačią karaliaus pilį. Karaliui gimė akla dukrytė. Karalius ir karalienė labai nusiminė. Jie vaikščiojo per dienų dienas po rūmus ir vis galvojo, kaip liūdna bus jų dukrelei, kai ji užaugs ir nieko nematys. Jie visai nesirūpino savo

pilimi. Pilies sienos apaugo samanomis ir vijokliais, stogai pajudavo, o žalvarinės durų rankenos, švietę kaip auksas, pažaliavo.

Netoli nuo pilies kitoje pusėje miško gyveno sargo namelyje našlaitė vardu Rūtelė. Vieną dieną Rūtelė su savo senole išsiruošė į miestą. Ir pasitaikė, kad tą pačią dieną karaliaus pasiunti-

Los Angeles Šv. Kazimiero parapijos Lituanistinės Mokyklos Kalėdu "Eglutė": 1961 m. gruodžio mėn. 24 d. suvaidinta Balės Vaivorytės "Skaidrytė" ir O. Razutienės montažas "Prakartėlė. Dalyvauja: Angelai, snieguolės, žvaigždutės, vaikų choras, žvėreliai ir kt. Mokytojai - rengėjai: A. Balsienė, I. Medžiukas (vedėjas), B. Čiurlionienė, O. Razutienė, A. Narbutas ir Tėvų komitetas.

niai skelbė tokią žinią: kas atiduos savo akis karalaitei, bus apdovanotas auksu ir brangenybėmis. Karalius laukė visą vasarą, kad kas pasiūlytų karalaitei savo akis. Bet niekas nesutiko atiduoti savo akis už viso pasaulio brangenybes.

Atėjo ruduo. Vieną dieną karalius paskelbė medžioklę. Tai sužinojusi Rūtelė labai nusiminė, nes ji žinojo, kiek daug paukštelių ir žvėrelių bus išžudyta. Rūtelei širdį skaudėjo, nes ji pažinojo kiekvieną paukštelį ir miško gyvulėlį. Ir jai staigiai kilo mintis pasiūlyti karaliui savo akis, kas jis pažadėtų medžioklių čia daugiau nedaryti. Senolė nenorėjo, kad ji atiduotų savo akis, bet Rūtelė tarė: "Aš pažįstu kiekvieną medį ir gėlę taip gerai, kad nežiūrėdama palietusi purienas galiu jas atskirti nuo žibuoklių. O paukščius ir žvėrelius pažįstu iš jų balsų. Tik pagalvok, senole, kiek daug šermuonėlių bus išžudyta. Šermens kailiu karaliai savo rūbus pošia.

Kaip Rūtelė sakė, taip ir padarė. Ji atidavė savo akis karalaitei. Karalius nepagailėjo brangiausio akmens kad Rūtelei gražiausias dirbtines akis padarytų. Nors tos akys atrodė kaip tikros, bet Rūtelė nieko negalėjo per jas matyti.

Kai gydytojai įdėjo karalaitei Rūtelės akis, karalaite pamatė

gražųjį pasaulį. Ji pamatė drugelius, kurie skraidė po gėles. Kai saulė nusileido, raudona žara nudažė debesėlius. Po audros danguje ji pamatė vaivorykštę. Dabar karalaite ne tik jautė ugnelės šilumą, bet ir regėjo jos liepsną. Ir vėl grįžo džiaugsmas ir laimė į karališkus rūmus.

Tačiau Rūtelei, paaukojus savo akis, prasidėjo liūdnas ir sunkus gyvenimas. Vieną dienovidį, kai saulutės šilumą jautė ant savo veido, Rūtelė išėjo į mišką. Ji klaidžiojo, puolė, krito ir vėl kėlėsi, kol visai pavargo, atsigulė ir užmigo.

Po visą girią pasklido garsas, kad Rūtelė atidavė karaliui savo akis, kad būtų išgelbėti visi miško žvėreliai ir paukšteliai. Jie buvo dėkingi Rūtelei ir vienas kitą klausinėjo, ar kas nežino vaistų, kuriais patepus Rūtelės akis, grąžintų jai regėjimą. Ir seniausias nykštukas tarė: "Aš jums duosiu tokių vaistų, kurie yra padaryti iš to, kas pasaulyje balčiausia ir juodžiausia, saldiausia ir rūgščiausia, lengviausia ir sunkiausia".

Kai miško daktaras Kiškis Ilgausis patepė tais vaistais Rūtelės akis, ji tuojuo praregėjo. Jos žalsvos akys, padarytos iš brangiausio pasaulyje stiklo, dabar atrodė gražesnės negu tos, kurias ji atidavė aklai karalaitei.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Mislės: psl. 26. — Keptuvė ir blynai; dagilis; viščiukas; apynys; blakstienos ir akys; varpas; spragilas; krosnis.

Pelėdos galvosūkis: psl. 27. — Skersai: 3. Pelėda, 5. kuo, 6. karalius, 8. alga, 9. raitas, 10. bus, 12. nepralobs, 14. lesa, 16. pro, 18. suokimas. Žemyn: 1. špokas, 2. Kazimiero, 4. lyra, 5. keliu, 7. snapas, 9. Ragana, 11. lapas, 12. Nilas, 13. bėras, 15. Irkos, 17. ėmė.

LAIŠKAI "EGLUTEI"

Brangi Eglute,

Hartfordo Jaun. skaučių Mėlynas būrelis sutaupė 4 dolerius Kalėdų geram darbeliui. Šiuos pinigus siunčiame Tau, Eglute, kad pasiųstumėte Eglutę neturtingai mergaitei, kuri negali užsisakyti Eglutės. Mums Eglutė labai patinka ir linkime kad ji žaliuotų visada ir lankytų visas lietuvaites.

Mėlynas būrelis:

*Danutė Šliogerytė
Aldutė Vitenaitė
Laimutė Dapkutė
Ada Ustjanauskaitė
Henrietta Ustjanauskaitė
Janytė Ustjanauskaitė
Vitutė Šliogerytė
Daivutė Simanskytė
Virgutė Aleksandravičiūtė
Regina Aleksandravičiūtė
Gailė Jucėnaitė*

Miela Eglute,

Aš skaitau Eglutę jau porą metų. Man labai patinka tos gražios pasakos ir eilėraščiai, visokie konkursai ir galvosūkliai. Man labai Eglutė patinka ir su džiaugsmu laikiu, kol ji ateis.

Danutė Šliogerytė, 10 m.

Miela Eglute,

Man patinka Eglutę skaityti. Aš paskaitau Eglutę savo senelei. Ji labai džiaugiasi, kai aš pasakas skaitau.

Daiva Simanskytė, 8 m.

Miela Eglute,

Man labai patinka skaityti Eglutę. Kiekvieną mėnesį, kai gatau Eglutę, aš skaitau eilėraštukus ir pasakėles ir visokius straipsnelius. Aš laikiu sužinoti, kas laimėjo konkursą.

Vitutė Šliogerytė, 8 m.

GRAŽI IR ĮDOMI KNYGA!

Ar žinote, jauni skaitytojai, kad "Gintarėlė", J. Narūnės įdomi pasaka apie mūsų gintarą, jau atspausdinta anglų ir ispanų kalbomis?

Jei dar neturite šios knygos, būtinai įsigykite. Kiekviename puslapyje rasite paveikslų, kuriuos piešė dailininkė V. Stančikaitė. Knygą kainuoja vieną dolerį. Ją galima gauti "Eglutės" administracijoje.

Kovo ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1785
L.arch.

1. Albinas, Antonina / Tulgaudas, Rusnė
2. Heraklas, Januarė / Eitautas, Naida
3. Ticianas, Nonita / Uosis, Tulnega
4. LIETUVOS GLOBĖJAS — Šv. Kazimieras
Liucijus / Daugvydas, Virda
5. Klemensas, Gerasimas / Vydotas, Giedrė
6. Perpetua ir Felicita / Novilas, Raminta
7. PELENU DIENA
Tomas Akviniėtis / Rimtautas, Galmė
8. Jonas iš Dievo, Veremundas / Seibutas, Gaudvilė
9. Domininkas Savio, Vitalis / Žygintas, Visgaila
10. Augijus, Emilis / Visvydas, Nindra
11. Kandidas, Aurėja / Gedimtas, Eigustė
12. Grigalius Didysis, Fina / Galyirdas, Vinmantė
13. Agnelis, Patricija / Liutavaras, Vaiga
14. Kirinas, Matilda / Sugardas, Viligaila
15. Klemensas Marija, Matrona / Tautas, Gunta
16. Megingaudas, Euzebijas / Vaidotas, Nirgunda
17. Patrikas, Gertrūda / Gendvilas, Varūna
18. Kirilas, Sibilė / Eimutis, Saulė
19. Juozapas, Alkmundas / Vilas, Nautilė
20. Benignas, Kaldija / Žygimantas, Vilė
21. Benediktas, Klemencija / Nortautas, Sanga
22. Oktavianas, Kotryna / Linas, Gantė
23. Juozapas Oriolis, Akvilė / Galigintas, Vismantė
24. Gabrieliūs, Hildelita / Daumantas, Nika
25. MARIJOS APREIŠKIMAS
Heraldas, Dula / Vaišvilkas, Kantė
26. Kastulas, Felicita iš Paduos / Arbutas, Gila
27. Jonas Damaskietis, Lidijs / Ramotas, Rūta
28. Tutilas, Osburga / Rimkantas, Girma
29. Sekundas, Diemuta / Kernius, Almantė
30. Regulas, Kvirinas / Vinotas, Meda
31. Aldas, Balbina / Ginas, Vartvilė

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardines!

91. 189347